

XLVII

Vila i Cacau llegien i rellegien el contingut de les carpetes amb els articles que els comprometien. Blai els les havia fet arribar amb Jonàs, aquell jovençol aprenent que només somniava en conduir aquells camions tan potents que menaven el Gianni i el Blai. Era bon xicot, encara que li mancàs un bull. Per això el volien al garatge, on s'encarregava de netejar i ordenar tot el que li deien. I carregar i descarregar a l'hora que fóra. I ben sovint els fardells aplegaven a hores intempestives, com aquella nit en què l'italià n'havia dut des de la costa. Amb l'ajuda de l'aprenent ja estaven ben dissimulats als falsos fons del camió que Blai s'havia d'endur a Holanda.

Als arxius “Accelerated Business 1, 2 i 3” Martí havia detallat amb profusió de detalls tots els tripijocs en què es veien immersos l'empresa d'aqueix nom i d'altres paral·leles, com ara Golf System Corporation o Jordana Gardens. Tot tapadores per blanquejar diners dels quals no preguntaven la procedència. Bàsicament tot l'assumpte girava al voltant d'un sistema tan viciat com el que s'havia introduït amb els PAI. Naturalment, on Vila i Chulià apareixien retratats en tota la seua cara dura era en les qualificacions i requalificacions urbanístiques que, roda i volta, sempre afavorien Accelerated Business o qualsevol de les seues filials.

A més, l'alcalde estava ben preocupat per aquell altre arxiu que l'apuntava directament, i on treia a la llum i ridiculitzava la confusió intencionada que duia entre els negocis propis (“Cal Vila”), i els públics del seu càrrec al front de l'ajuntament d'Almorca (“Ca la Vila”).

Cacau, que semblava tranquil·litzar-se creient que Vila anava més carregadet, quasi comença a pelmudar en analitzar el continguts de l'arxiu "Ni papes ni quicos, cacau i tramús". A banda de ser un pamflet certament anticlerical, va i resulta que ell també eixia amb pèls i senyals, en relació amb els negocis ocults que compartia amb el clergat, i certs vicis més o menys privats.

—Que es lligue les espartenyas el Gianni, perquè la seua organització i els fils que mou apareixen ben a les clares a "La Cosa Vostra" —es va atrevir a espolsar Cacau mentre assenyalava la carpeta.

—I tot açò dius que està en Internet? —preguntava un preocupadíssim Vila—
Doncs ho haurem d'eliminar, no, Dalmàs?

—Sí, clar... —va contestar un torbat sergent presumptament corrupte, que estava capficat en altres temes ara més preocupants per a ell: se sentia espiat dins i fora de la caserna. Era un pressentiment més que no pas una certesa, però, com bon perdiguer que era, ensumava en l'ambient cert olor a podrit.

XLVIII

La intensiva sessió cara a la pantalla en què anaven descobrint el currículum més o menys ocult de Martí va començar a esgotar-los. I van decidir anar-se'n a descansar, per itineraris diferents i espaiant les eixides, com d'habitud. Només Jaume va decidir acompanyar Lúcia, que tenia la casa un poc més allunyada.

—Redell, quina manera de veure tan de *spam* sobre Viagres i les altres calfaburres. Tan eixida està la gent?

—I tu... ho estàs? —la directa de Lúcia li va fer engolir saliva abans de poder contestar, sense mirar-la mentre s'agarrava al volant.

—Dona, ... —no va poder seguir Jaume perquè va notar com una mà li pujava des del genoll per l'engonal i li començava a acaronar el seu paquet.

—Vinga, puja-te'n, que vull que m'ho aclarisques.

El cansament i el tema de conversa alçaven les ganes al Jaume, que la va seguir com un corderet escala amunt, mentre gaudia amb aquell culet tan ben plantat gronxant-se davant seu. Un culeig que la xicota s'encarregava de ralentir i d'exagerar amb uns moviments ondulatoris que feien coincidir la seua longitud d'onda amb la del piu del nostre extasiat contemplador, a qui un pitet d'aquell que usen els infants o els devoradors de calçots no li hagués vingut gens malament per recollir la bava que començava a dollar-li en aquell instant.

Primer la xicona refrenà el seu pas abans d'obrir la porta, fent com qui no li entra la clau al pany, empindongada tot esperant que ell li amorràs el piló. Quan li'l va notar a frec, entre les galtes, Lúcia va encetar un moviment circular que, si haguessen estat nus hagués provocat una col·lisió interestel·lar de proporcions còsmiques. La protegia aquell texà, però

només va suposar un lleuger retard, ja que en passar el llindar, una portada va anunciar les presses. De la primera envestida va eixir perdent la brusa d'ella, que va acabar amb dues mançanetes escampades pels racons. D'un estiró salvatge ell va perdre la samarreta de Salvem-nos del PAI que tant d'esforç de disseny havia suposat per Amorós. Amb els seus pits en contacte la suor començà a regallar-los cos avall, els braços estrenyien les espatles i les boques s'acoblaven amb un foc devastador que els duia del bes profund al mos delerós que encara desbocava més aquell desig somort, reprimint durant tantes hores de feina.

D'un grapat els pantalons van sortir reballats per damunt del sofà. Llúcia, eixancamallada, oferia el seu caliu a un alficòs que no es decidia a entrar, però que la va encendre de desig, que li feia desitjar l'etzibada, fins que ella li engrapà les natges i se l'amorrà contra ella. Fins a dins. Ell, amb una lentitud de mascle savi, entrava i eixia, i es feia el desmenjat per tornar a entrar, fins que ella l'obligava a tornar a aquella toia de clavellets vermells. Xe, com Salvat-Papasseit.

La casa de la Llúcia, amb un cert regust *bippy*, servia de suggerent decorat als cabells d'ella que, en recollir el darrer raig del sol, esdevenien rogencs i li donaven un aura encisadora, ara que l'amazona cavalcava sobre la perpal d'un immòbil Jaume estés panxa enlaire, subjugat contemplant embadalit l'excelsa bellesa d'aquella femella que dominava el seu regne amb una ancestral saviesa. L'escorreguda de cavall el va deixar exhaust, i els gemecs d'ella, que es mossegava els llavis per no cridar, es van convertir en una gloriosa simfonia ben apanyussadeta.

No havien fet més que endormiscar-se, i quan ja reprenien l'assajada disbauxa dels cossos, un colp a la porta d'entrada els va tallar tota ansietat. Algú l'havia forçada.

—Qui és? —va demanar la Llúcia en veu alta mentre encenia el llum des del capçal del llit i, amb l'altra mà, púdicament, es va posar per damunt un coixinet, que no aplegava a tapar-li ni el mont de Venus.

Jaume va saltar del jaç mentre es posava maldestrament els calçotets. Va agafar un pedrot volcànic que servia de decoració, amb la intenció de llançar-lo al primer que se li posàs per davant. Se sentiren veus, no podrien dir si de dos o de tres persones, i una apressada fugida escales avall. Una portada a la porta del carrer va esmorteir les passes ràpides fins a un cotxe que, amb els llums apagats, va fugir carrer avall.

La parella no va veure ningú, encara que ell baixà com una bala escala avall, saltant graons de dos en dos i de tres en tres. Ella s'abocà a la finestra del carrer. Només va poder oir, ja llunyà, el motor furiós d'un vehicle que, a les fosques, desapareixia derrapant pels Quatre Cantons.

—Xiquet, ja no podem ni manxar tranquils.

XLIX

El mòbil treia guspires. Llúcia va ser la primera en explicar a un caporal Fenoll despernegat per tanta agitació el frustrat assalt, però als deu minuts Laia el va posar en hora i li explicava el desordre que algú havia provocat cal seu avi.

—Jo també tinc novetats que contar-vos. Ens veiem d'ací un quart d'hora ca la Carme —els va dir a tots—. Aviseu el Jaume també.

L'arribada precipitada de tots ells no va passar desapercibuda a la tia Conxeta —amb una e ben oberta—, que semblava que feia guàrdia darrere la persiana dia i nit. És voler-vos dir que, si l'obligaren, no ho faria. “Quin tràfec que porten hui ca la Carmeta”, va pensar.

Les cares llargues, les faccions tenses, no podien negar el nerviosisme de què eren presa. En aplegar Laia, que va ser la darrera, Fenoll va encetar la seua explicació.

—Els pèrits ja han analitzat el cotxe de Martí. Efectivament va ser un accident provocat. En revisar els frens, els nostres mecànics se'n van adonar que un estratègic tallet l'havia deixat sense líquid de frens, de manera que no va poder frenar i va anar a parar a la sospalma del Bancalet de la Sort... Per cert, per què té nom un bancal?

Encara que les explicacions sobre la toponímia local no entraven en els seus plans en aquell moment, Jaume li'n va fer cinc cèntims:

—És que hi van trobar unes monedes fa un segle més o menys. Per això el van batejar així. Igual que el Pi Ver, o el de l'Om, home, per raons òbvies.

—Nosaltres ja ho sospitàvem —va exclamar Llúcia.

—El nom del Bancalet? —preguntà un despistat Jaume.

—No, home, que va ser un assassinat. Baixa-te'n de la figuereta, xicon.

—La diferència és que açò és oficial. I n’hi ha conseqüències que no se us han d’escapar: hi ha qui ho ha intentat ocultar —tornava el Fenoll a la feina, canyeta, peixet.

—No vols dir que... heu enxampat el...? —preguntà un encuriósit Jaume.

—...Dalmàs, sí, malpensa i encertaràs!

—I què li heu fet?

—Res, de moment.

—No fotes, home.

—Ara, però, el tenim sotmés a una estreta vigilància, nit i dia. Han vingut efectius camuflats de la prefectura de València. Com que ara està clar que tenia molt d’interés en amagar els fets... I com que vosaltres m’heu posat en la pista d’altres negocis seus, ara la prioritat és agafar-lo junt als seus camarades. A ser possible, *in fraganti*. M’enteneu?

—I qui està intentant entrar a les nostres llars? —preguntà una acovardada Llúcia.

—Suposem —ara Fenoll parlava en nom de tots els investigadors participants en l’operatiu— que els mateixos que estan darrere de l’assassinat del Martí. És molt important que acabem d’aclarir tot el que el nostre amic va publicar al seu bloc. Suposem —i torna-li amb aquell plural majestàtic! Només faltava que digués “*Nós*”— que hi pot ser la clau dels motius de la seua mort i, sobretot, per assenyalar els qui el volien eliminar. Laia, espavilem-nos!

Dit i fet, muntaren una altra vegada els aparells i es van asseure tots ben atents davant la pantalla. Només faltaven les roses, però no tenien dacsca esclafitora, ni els refrescs. Ni el No-Do.